

Să ardă focul

Dan Lazarescu

Să ardă focul, noi să ne iubim,
Departe, exilați în fericire.
De parcă n-am fi încăput în agitația de azi
Și ne-am fi rătăcit, rebeli, într-o iubire.

Să ne pândească Luna de pe cer,
Și, vrând să ne cunoască mai de-aproape,
Să își atârne ochiul de argint
Pe geam, ca o monedă-n luciul unei ape.

Mătasea serii-n ton de cenușiu
În jurul nostru-ncet să se strecoare.
Noi să ne strângem și mai abitir
La piept, de dragoste, când s-o lăsa răcoare.

Să mai stârnim, din când în când, scântei
Din jar mocnit și inimile noastre.
Ca nestematele ne strălucească în priviri
Lumina lor și a puzderiei de astre.

.....

Să ardă focul, ca sigiliu ancestral
Pecetluindu-ne pe inimi, sfânt, iubirea.
Îmbălsămați în fericirea ei
Noi să păstrăm, în vremurile astea reci, simțirea.